

דברי הכפר

ישראל במלחמה

למדתי להגיד
מאות פעמים תודה ביום!
על הכל, על כל דבר, על כל אחד.
אין לי זכות להתלונן על שום דבר,
יש אנשים שאין להם בית לחזור אליו
ויש בתים שאין אנשים שימלאו אותם.

משפטים מהלב

גיליון מס. 2839 * יט' אב תשפ"ד * 23 אוגוסט 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

לא נשכח ולא נסלח (נכתב ביום רביעי)

אז מה יש לנו פה? עוד לא היה כדבר הזה. ראש ממשלה שאיבד כל בושה והולך בגלוי על הראש של החטופים. שלשום היו 115 היום כבר יש 109 חטופים כלואים במרתפי גיהנום החמאס. אבל אל דאגה החורף מתקרב והמשפחה המלכותית צריכה לאטום את הבית שהגשם לא יחדור. החטופים רעבים, מוכים ומעונים. ועדיין הדיבורים של ראש הממשלה על 'ניצחון מוחלט' של החמאס מזכירים לנו ש-109 חטופים חיים ומתים עוד נמצאים שם. נתונים לחסדי החמאס וראש ממשלה מתועב. והעת כנר נגרעת.

נתניהו נר נשמת חייהם תחת ידיך המגואלות בדם. תחזיר אותם עכשיו, בעודם בחיים. כמה חיילים יצטרכו עוד למות לשווא, במלחמה שאין לה תכלית ושום יעד ברור מלבד להגיד לא לשחרור החטופים.

שחרר אותם כבר סוציופט, תן מנדט מספיק רחב למשלחת שיאפשר להשיב אותם בשלום, ראש ממשלה מתועב שמתפנק עם רעייתו במטוס של מיליארד דולר בזמן שאזרחיו נמקים עד מוות במרתפי החמאס. תפסיק כבר לחפש אשמים אלטרנטיביים, אתה הראש אתה אשם! אילו היה ולו מעט צדק קוסמי ביקום היית מת במקומם. מזמן

אלן דלון | ז"ל

הילכו שניים יחדיו בלתי אם נועדו. לפעמים קורה ששניים הולכים בהפרש של שלוש שנים בלא שנועדו. ובכל זאת שניהם כרוכים אצלי יחדיו כשני צדדים שונים של אותה המטבע. אחד מחוספס, "הפרחח" חתול רחוב שמוכן להתכתש עם כל אחד והשני יפיוף שעינו התכולות זוהרות בפניו.

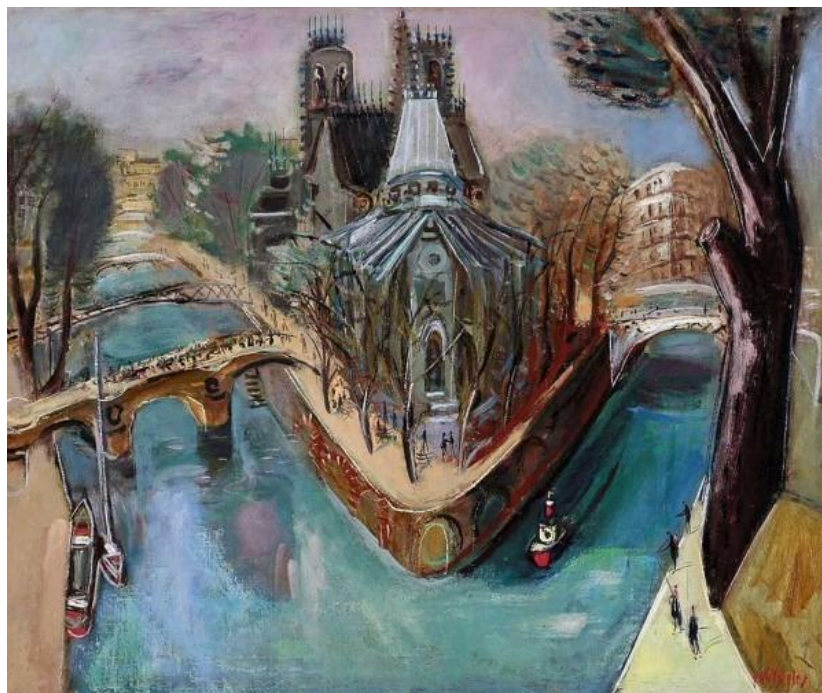
לשניהם היה מה שנקרא בצרפתית שרמנטיות. ושניהם מתו בגיל 88 בהפרש של שלוש שנים בהתאמה. את שניהם אהבתי בימי נעורי שבהם שוטטתי נואש בחיפוש אחר גיבורים הראויים להזדהות.

שלא תטעו היו שם בימי נעורי גם שחקני כדורגל כרמון קופה שנפטר בגיל 85 בשנת 2017. וזמרים כז'אק ברל שמת בשנת 1978 בגיל 49 ונקבר ליד פול גוגן באיי מרקיז בפולינזיה הצרפתית. ועוד רבים אחרים. ז'אן פול בלמונדו ואלן דלון וכל השאר חבל על דאבדין ולא משתכחין. חבל אבל זו דרכו של עולם. וכמו שאמר המלך דוד הן אני הולך אליהם והם לא ישובו אלי. חבל. זהו.

עדיין בצרפת | בשולי אולימפיאדת פריז

1. ועוד משהו בשולי האולימפיאדה בפריז אשר שמשה לנו מפלט מכל האירועים הקשים שמתחוללים סביבנו ובתוכנו. כי לאן נלך כאשר נער שהיה בשבי החמאס ושחרר מקבל מכתבי נאצה בט' באב שבהם הם שואלים למה הוא לא נהרג ביחד עם ילדי החמאס בעזה. ושהוא גרוע מחמאס.
2. אז נכון במשך תשעה עשר יום נמשכה האולימפיאדה בפריז. אבל פריז עם כל הכבוד למגדל אייפל היא גם קתדרלת נוטרדאם דה פארי.
3. בשנת 1930 נחום גוטמן מצייר את קתדרלת נוטרדאם בפריז. בזמן שנחום צייר אותה ניתן היה לדמיין את קוויזימודו הגיבן מנוטרדאם מתרוצץ שם בין הגרגולים שעל הגג במרדף אחר אזמרלדה הנאווה בבנות, ברומן הנהדר של ויקטור הוגו.
4. גוטמן צייר את הקתדרלה כספינה כבירה המפליגה בגאון על מימי נהר הסן וגלי ההיסטוריה, ועל פני כל הימים והזמנים הסוערים. ספינה שלא תטבע לעולם. אבל אף אחד לא הבטיח שהיא לא תעלה באש.
5. ואכן בשנת 2019 בערה הקתדרלה באש גדולה, אולי כנקמה מאוחרת של קוויזימודו באביו קלוד פרולו הארכידיאקון של נוטרדאם. אנשים שצפו בשריפה יכלו להישבע שראו גיבן מתנודד שם למעלה בין פסלי הגרגולים ששומרים על מגדלי הנוטרדאם. ולכו תדעו אם זה לא באמת היה הוא.
6. מה שכן, הציור של נחום גוטמן נהדר.

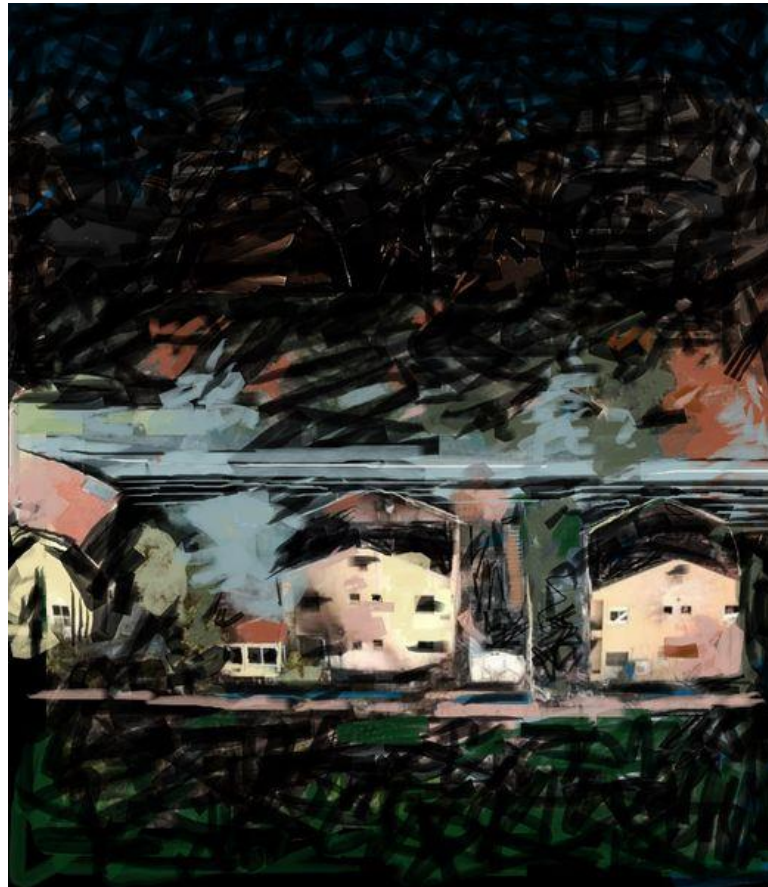

מטולה

1. המושבה מטולה הוקמה ב-17 במאי 1896 ויושבה על ידי 59 משפחות ממושבות הברון השונות (בעיקר ראשון לציון וזכרון יעקב) שנזעקו לגליל בעקבות קריאתו של אוסוביזקי להציל את העונה החקלאית באומטללה הנטושה.

2. עיתון "הצבי" פרסם ב-1896 ידיעה תחת הכותרת "נבחרו להתיישבות במושבה מטולה" ומוסיף: "מזכרון יעקב הודיעונו, כי ביום ערב ראש חודש סיון נקראו לבית הפקידות שמונה עשר מפועלי המושבה, אחד-עשר אשכנזים ושבעה ספרדים, ופקיד המושבה האדון בן-שימול, הודיעם כי הם נבחרו להיות אכרים במושבה החדשה מטולה. כמעט פג לבם של המאושרים האלה מפני שמחתם על הבשורה הטובה הזאת.

3. מטולה היום בבוקר אחרי 128 שנה. ריקה ומחוללת...

צילום: מנוחה נכונה

● 7 באוקטובר 2024

מעטים זוכרים שהיום הנורא הזה חל בשמחת תורה תשפ"ד. כולם זוכרים את השבעה באוקטובר 2024. כנראה שהתאריך הזה יתקבע לדורות, אולי יקראו לו ז' באוקטובר (כן, כן, גם אני חשבתי כמוכם...) כמו כ"ט בנובמבר, שכבר כמעט 77 שנים הוא התאריך שאנחנו זוכרים כתחילת המסלול להקמת המדינה. האם מישהו יציין את יום הזיכרון בשמחת תורה? אני לא פוסלת את המחשבה הזאת. ויחד עם זה שמחת תורה צריך להיות יום של שמחה לעם היהודי, ולא ראוי ולא רצוי שעל זה נתפלג, ולכן, מה שכבר התחיל להתקבע לאורך כמעט שנה, ימשיך להיות קבוע לדורות.

ממשלת ישראל החליטה להפקי(ר)ד גם את טכס הזיכרון הראשון לאסון השבעה באוקטובר בידיה של מירי רגב. כבוד השרה כבר החליטה שהטכס יתקיים ללא נוכחות קהל (ודאי! היא לא מוכנה להסתכן בהפגנות ספונטניות שיחרבו לה את החגיגה שלה).

אני לא מתכוונת לצפות בטכס, אם הוא ישודר, כשם שלא צפיתי בטכס שמירי רגב הפיקה (ללא קהל!!!) ליום הזיכרון לחללי צה"ל, אבל צפיתי בטכס האלטרנטיבי. כמוני צפו בו גם רבבות ואולי הרבה יותר אזרחים אבלים במדינה.

בעוד שבעה שבועות יחול התאריך הזה. זה יהיה בין ראש השנה ליום הכיפורים. אני מקווה שכשם שציינו באופן ספונטני את יום השלושים לאסון, בטכס רב משתתפים על הדשא של חדר האוכל (טכס שהופק והונחה על ידי רותם הלפר), כך נדע להפיק טכס משלנו שיהיה מכובד ורב משתתפים. אני בטוחה שהמכינה שלנו תהיה שותפה ואולי אף מובילה.

עדיין אין לנו מסורת לטכס הזה, אבל אין לי ספק שנכדיי וגם נכדיהם שיוולדו, יציינו את היום הנורא הזה לאורך הרבה דורות.

ויש לי כבר שני רעיונות ספונטניים ליום הזה:

1. ביום השבעה באוקטובר, נקום בשעה 6.30 נצא למרפסות עם דגל ישראל מעוטר בסרט שחור, ונקיים דקה דומיה.
2. במקום מרכזי בקיבוץ (ליד המזכירות?) יהיה לוח נעיזה גדול, יהיו פתקים וכלי כתיבה, וכל אחד יוכל לרשום שם של מי מהמעגלים שלו שנרצח ו/או נחטף בעוטף עזה, ובמהלך השנה הזאת, במלחמה בדרום ובצפון, ואולי גם משאלת לב לעתיד. יהיה לנו "כותל הדמעות" של כפר הנשיא.

מה דעתכם? מחכה לתגובות.

• פגישה עם ח"כ ד"ר מנסור עבאס.

בחדשות של יום שישי בערב בערוץ 12 אמר אמנון רבינוביץ' שממשלת בנט שקדמה לממשלה הנוכחית, הייתה הטובה ביותר שהייתה לנו מזה עשרות שנים.

הקואליציה שהקים בנט כללה גם את מפלגת רע"ם בראשות מנסור עבאס, והוא הוביל את מפלגתו בדרך של מציאת המשותף עם הציבור היהודי ועם הצרכים של המגזר הערבי, ומיצוי הזכויות האזרחיות של המגזר הערבי. מנסור עבאס, רופא שיניים במקצועו, התגלה גם כסוחר סוסים לא רע במהלכו הפוליטיים, אבל זה מה שמצופה מפוליטיקאי: שידאג לבוחריו, (אני שונאת את המילה החדשה שהשתרשה בשפה העברית: "הבייס", אני מעדיפה לדבר על ציבור הבוחרים של המפלגה). ובעת ובעונה אחת ישאף גם ל"טוב הבסיסי" של המדינה.

השבוע התקיים כנס בעמק הירדן, במסגרת הפעולות שמארגן אורי גנני. הכנס היה על הנושא: "ערביי ישראל בין אומה ישראלית למדינה יהודית" והדוברים בו היו עוזי דיין ומנסור עבאס. למרות נוכחותם של לא מעט אנשים מהצד הימני של המפה, מחיאות הכפיים שקיבל עבאס היו חזקות וממושכות יותר מאלה של עוזי דיין. בדבריו, התייחס עבאס גם לשאלת השירות האזרחי, לא שלל אותו. המיעוט הערבי לבדו לא יכול לקיים את האופרציה הגדולה של השירות הלאומי (אזרחי) ללא השתתפות הממשלה, אבל אני מקווה שגם זה עוד יקרה.

בהפסקה ניצלתי את ההזדמנות שנקרתה בפני ללחוץ את ידו של עבאס. אמרתי לו שלא הצבעתי עבורו וגם לא עבור בנט, אבל אני מסכימה שהממשלה שהייתה לנו, ושהוא היה חבר בקואליציה שלה, הייתה הטובה ביותר לאורך שנים רבות, ונתנה בי תקווה שאפשר גם אחרת. אמרתי לו גם שאני מקווה שהתקווה תחזור. למותר לציין שהדוקטור הסכים אתי...

ולסיום:

השבוע הקשה הזה, שבו הוחזרו 6 גופות של חטופים, שבוע שבו "מתנהל" משא ומתן, שבו מוכיחה ההנהגה של מדינת ישראל שאין לה עניין בחטופים ובמשפחותיהם, השבוע הקשה הזה, מביא אתו את התפילה שייגמר הסיוט הזה, ושישובו מהר החטופים החיים לשיקום וההרוגים לקבורה.

שלא ייהרגו ולא ייפצעו עוד חיילינו.

ושתשוב היימנוט לביתה.

שבת שלום

תמר וולפין

@@@@@@@@@@@@@@@@

מזל טוב

להולדת הנכד ללאה ונחמן כץ

בן לאלמוג ושי

אח לאיתן ורות

שפע ברכות

לכל בני המשפחה.

אנו מאחלים לכם שתגדלו אותו

באושר, נחת והרבה אהבה

21 באוגוסט, 2024

הנדון: רכישת ביטוח דירה/בית לבעלי בתים בקיבוץ

שלום רב לבעלי בתים בקיבוץ כפר הנשיא ,

אנו רוצים לעדכן אתכם בנושא חשוב של ביטוח הבתים בקיבוץ. הקיבוץ שלנו, שנמצא על השבר הסורי-אפריקאי, מבטח את מבני הקיבוץ (כגון: המבנה המרכזי, בתי ילדים, המפגש וכו') באמצעות פוליסת ביטוח שנתית. בפוליסה זו בתי המגורים אינם מבטחים. במצב בו דירת

המגורים הינה נכס פרטי של החבר, ואולי אף הנכס היקר ביותר של החבר, על החברים להבטיח את קיום הנכס על ידי ביטוחו. לכן אנו ממליצים לכל אחד ואחת מכם, שברשותו בית בקיבוץ, לבטח את ביתו ב"פוליסת דירה אישית, באופן עצמאי.

אין אנו ממליצים על חברת ביטוח זו או אחרת. אנו כן ממליצים לבדוק מספר פרמטרים לצורך השוואה בעת הפניה לחברות הביטוח, כגון:

•סוגי הכיסויים - בדקו אילו כיסויים נכללים בפוליסות השונות:

-ערך הדירה וערך תכולתה (שימו לב אם ברצונכם לכלול כיסוי לתכשיטים, אוספים, פרטי אומנות- יש כיסוי מתאים).

-כיסוי לנזקי רעידת אדמה, נזקי טבע, נזקי צנרת, חשמל ועוד

-ביטוח צד שלישי

-ביטוח חבות מעבידים (לדוגמה לכיסוי נזק של מנקה).

•סכומי הביטוח - בדקו את סכומי הביטוח לכיסויים השונים (מבנה, תכולה, צד שלישי, חבות מעבידים וכו') וודאו שהסכומים נאותים.

•חריגים והגבלות - היו ערניים לחריגים ולהגבלות השונות בפוליסות, כולל גובה השתתפות עצמית.

•עלויות הביטוח

פוליסה לביטוח דירה מפוקחת ע"י המפקח על הביטוח שהגדיר פוליסה תקנית עם תנאים מינימאליים. כלומר כל רוכש של פוליסת דירה, מכל חברת ביטוח, יש בידו פוליסה שבסיסה טובה. נקודה משמעותית מאוד הינה תיקון ונזקי פיצוץ בצנרת בבית (מים וביוב).

חשוב לזכור כי ביטוח הבית אינו רק עניין כלכלי, אלא גם שמירה על הביטחון והשקט של משפחותיכם.

בברכה, לינדה פוטרמן – אחראית ביטוח

ליאור סייג – מנכ"ל

אגש"ח

August 21, 2024

Re: Kibbutz Home Owners' Insurance

Dear Kibbutz Home Owners,

We would like to update you on an important topic of home insurance on the kibbutz. Our kibbutz, located on the Syrian-African rift, insures the kibbutz structures (such as the main building, children's homes, the Mifgash, etc.) through an annual insurance policy. The kibbutz home owners are not insured in this policy. We recommend that each and every one of you, who owns a home on the kibbutz, insure his/her home independently.

We do not recommend any specific insurance company. We do recommend checking several parameters for comparison when contacting insurance companies, such as:

- Types of coverage - check which coverages are included in the various policies, such as: the value of the house and its contents (make sure that if you want to include coverage for jewelry, collections, works of art – the coverage is adequate)

Coverage for earthquake damage, pipe damage, electrical damage.

Third party insurance.

Employer's liability insurance (for example, to cover damage to a cleaner).

- Insurance amounts - check the insurance amounts for the various coverages (structure, contents, third party, employer's liability, etc.) make sure that the amounts are adequate.

- Exceptions and limitations - Be alert to the various exceptions and restrictions in the policies, including deductibles.

- Insurance costs.

 אגש"ח

For your information, home insurance policies are supervised by the insurance supervisor who has defined a standard policy with minimal conditions. This means that every person purchasing a home insurance policy, from any insurance company, has a good basic policy. However, each company has different extensions which are added to the basic policy. A very significant point is the repair and damage caused by explosion of the piping in the house (water and sewerage).

It is important to state that home insurance is not only a financial matter, but also offers security and peace of mind for you and for your family.

Sincerely,

Linda Futterman – Insurance Officer

Lior Sayag – CEO

 קיבוץ כפר הנשיא ד.ג. גליל עליון 1230500 kibbutz kfar hanassi

 פקס - 04-6914017 | טל' - 04-6914901 Tel |

שירי מלחמת חרבות ברזל

דוד כותב:

חבר מאוד טוב שלי נפצע קשה במלחמה וכמו כולם אני רואה את הכאב והפצעים של הסיוט שאנחנו חווים ללא ברירה. מבלי לייפות, הרי ליפשיץ ואני שפכנו את הכאב לתוך טקסט ומלודיה. השיר עזר לנו לדבר על הכאב, ככה כמו שהוא ישר בעיניים ולצעוק אותו.

אני מקווה שהשיר הזה יעזור לכם לצעוק את כאבכם ואולי גם לבקש ממישהו: אלוהים/ממשלה/קארמה או בקשה עם כוח שהדבר הזה יסתיים ונוכל להתעסק בדברים הרבה יותר טובים. לשיר קוראים "לא זמן".

לא זמן

מילים ולחן: הרי ליפשיץ ודוד כהן (הבן של דורון כהן)

לא זמן לכתוב עכשיו שירים זו מלחמה
לא זמן הכאב הזה לא תם ולא נשלם
לא זמן לכתוב עכשיו שירים זו מלחמה

שתיים בלילה רעש מלמעלה

מביט בתקרה כן

זו רק מראה ש

כמה שרע ששורת חיילים שעפים מעליי

כל התמונות הן

רצות לי בראש כן

הן לא עוצרות ורק מכאיבות

בכולם זה פוגע

זה לא זמן לכתוב עכשיו שירים זו מלחמה

לא זמן לכתוב עכשיו שירים של אהבה

לא זמן לכתוב עכשיו שירים זו מלחמה

אני משתגע נוגע זה פוגע

קולות מהדהדים בי מה הם אומרים לי

הותרו לפרסום שוב

סיוט ללא ברירה

כל התמונות הן

רצות לי בראש כן

הן לא עוצרות ורק מכאיבות

בכולם זה פוגע

לא מצליח להתרחק מכאן
חושב על כל מה שקרה ולא נרדם
שוכב ומתפלל
חושב ומתפתל
זה לא הזמן לשיר
זו מלחמה

@@@@@@@@@@@@@@@@

"מאוחר יותר"

אדבר איתך מאוחר יותר.
אתקשר אליך מאוחר יותר.
נתראה מאוחר יותר.
נצא לטייל מאוחר יותר.
אני אספר לך מאוחר יותר.
אנחנו דוחים הכל, אבל שוכחים ש"מאוחר יותר" הוא לא שלנו.

מאוחר יותר, אהובינו כבר אינם איתנו.
אח"כ לא נשמע אותם ולא נראה אותם יותר.
מאוחר יותר הם יהיו רק זכרונות.
מאוחר יותר היום יהפוך ללילה, הכוח יהפוך לחולשה,
החיוך הופך לזעף, והחיים הופכים למוות.
"מאוחר יותר" הופך ל"מאוחר מידי".

תעשו את זה עכשיו!

יובל דדוש 23.8

מיכל קולודני 24.8

סהר קורן 25.8

דינה ראובינוב 27.8

צוראל כץ 28.8

קרן ג'קסון 29.8

רינה כרם

מיכל עזריה

סיפור לשבת

🔔 (שוב) ארוך אבל שווה קריאה 🔔

היה לנו בשכונה זקן אחד בשם אדווארד. הוא היה ניצול שואה. אדווארד היה בן-אדם עשיר מאוד. אחד כזה שיש לו כיסים עמוקים ומלאים. היה לו בית מפואר, לא מעט מכוניות והוא תמיד היה לבוש בזהב. בן-אדם מכובד. למרות כל היוקרה הזאת, לאדווארד הייתה שריטה אחת - הוא היה מחפש בפחים. אף-פעם לא הבנתי את זה, למה שבן-אדם שיש לו הכל יחפש בפחים? הילדים בשכונה נהגו לצחוק על אדווארד. לפעמים אפילו היו זורקים עליו ביצים וירקות, מלכלכים את הבגדים היקרים שלו.

אדווארד, שהיה יכול להגיב, תמיד שתק. זה היה נראה כאילו הוא רגיל שדורכים עליו. פעם אחת, בדרכי הביתה, עברתי ליד ביתו של אדווארד. מהחלון היה קול בכי. בכי תמרורים, כזה שאי אפשר לפספס.

אני אחד שאוהב הרפתקאות, אז טיפסתי מעל הגדר ומהחלון ראיתי את אדווארד בוכה, מדמם את הנשמה שלו החוצה.

תוך כדי שאני קופץ פנימה, אדווארד נבהל, הרגעתי אותו, אמרתי לו שהכל בסדר. "למה אתה בוכה, אדווארד?" שאלתי, אדווארד ענה לי "הבדידות.. היא מפוררת אותי."

הסתכלתי עליו ולא משנה כמה חזק ניסיתי, העיניים שלי בכו מעצמן.

זה הכאיב לי בעצמות, לראות שבן-אדם ששרד את הזוועה הכי גדולה בהיסטוריה - מתקשה לשרוד את החיים וחיי החברה.

כשהסתכלתי אל תוך העיניים המדממות של אדווארד והן הסתכלו עליי בחזרה, בחיי שיכולתי לראות את כל הדברים הנוראיים שהעיניים האלה ראו.

באותו יום אדווארד ביקש ממני שאשאר לישון אצלו, הוא אמר שזה ישמח אותו, אז הסכמתי, למרות התוכניות שהיו לי.

עזרתי לאדווארד להתקלח, הוא בן 94 וקשה לו להתנייד בכוחות עצמו.

כשאדווארד הוריד את הבגדים הייתי בהלם - כי כל הגב שלו היה מלא בצלקות מכוערות.

רציתי לשאול אותו איך הוא קיבל אותן, אבל העדפתי שלא לפתוח פצעים ישנים.

אדווארד שם לב שהצלקות לכדו את העיניים שלי ואמר לי "בני, הצלקות האלו על הגב הן כלום ושום דבר לעומת הצלקות שבפנים."

אחרי שסיים להתקלח, הכנתי לו מרק ירקות שלמדתי להכין בצבא. נהניתי לראות אותו אוכל. אדווארד הוא שיא המתיקות.

אם לבן-אדם רגיל יש סנטר אחד, אז זה נראה כאילו לאדווארד יש עשרה סנטרים, בגלל הקמטים שמעטרים את פניו.

הוא נתן לי את המחמאה הכי גדולה שיכולתי לקבל, הוא אמר ש"המרק הזה מזכיר לי אמא."

התלוצצתי ואמרתי לו ש"אם כך, בטח אמא שלך הייתה בשלנית גרועה." אדווארד צחק.

נשבע שיכולתי להרגיש בפנים את הלב שלי זז מצד לצד, מתמתח לחיוך אחד גדול. תוך כדי, שמת לי לב לבית הענקי הזה, חשבתי לעצמי איך בן-אדם כזה חם ושברירי כמו אדווארד יכול לגור לבד בבית כה קר וקודר.

הבחנתי שמכל דבר יש לו לפחות שניים: מיקרו', תנור, קומקום וכו'. כל הדברים שאסף מהפחים.

שאלתי אותו "אדווארד, למה כל זה?" הוא ענה לי: "אני אוהב לאגור. לשמור אגורה לבנה ליום שחור."

באותו רגע הכל התחבר לי. כי קראתי פעם מאמר על ניצולי שואה והיה כתוב בו שיש להם אובססיה לאגור, כי בשואה לא היה להם דבר, ועכשיו, כשיש קצת - הם רוצים לשמור על זה כמה שיותר.

שמרתי את המחשבה הזו לעצמי בראש, לא שיתפתי את אדווארד, שמא ייפגע. אחרי שסיים לאכול, השכבתי אותו לישון. נתתי לו את החיבוק הכי חם שאי-פעם נתתי למישהו ואמרתי לו "לילה טוב."

אדווארד התרגש, "אתה יודע, שנים שלא אמרו לי את צמד המילים האלה, לילה טוב," הוא סיפר לי.

באותו רגע הלב שלי התקמט. המילים של אדווארד חדרו לתוכי.

הסתכלתי בעיניים הכחולות שלו וראיתי את הים הכי יפה בעולם, ים בודד שרק מחכה שישחו בו.

שמחתי מאוד שקפצתי ראש ולא היססתי, כי משהו בבן-אדם הזה כל-כך טוב. מאותו יום, אדווארד ואני הפכנו לחברים הכי טובים.

הייתי מגיע אליו כמה פעמים בשבוע ומנסה לגרש את הבדידות מהחיים שלו. היינו משחקים קלפים, רואים סרטים, משחקים שש-בש, כל דבר שרק יכול לשרוף את הזמן.

בתקופה הזו עם אדווארד למדתי אהבה מהי. אהבה מהמקורות עם רומנטיקן מדופלם.

הוא אמר לי שפעם כשהיו אומרים למישהי "חיים שלי", זה היה מגיע מהתחתית של הלב.

ובתקופה שלו לא היו שולחים אימוג'י נשיקה כדי להביע אהבה - אלא היו פשוט נותנים אחת אמיתית, חמה כזו עם מלא רוק.

וגם לא היו צריכים לחכות לשני V כחולים, כי אנשים היו מדברים פנים מול פנים, בלי אפשרות לברוח או להסתתר מאחורי מסך.

התקופה הזו עם אדווארד הייתה השיעור הכי גדול של החיים שלי. תקופה שתשאר לי בלב לכל החיים.

כעבור שנתיים, אדווארד נפטר, בגיל 96. כאב לי. כאב לי כל-כך. אבל ידעתי שאתגבר על זה, כי כך אדווארד היה רוצה.

הדבר היחידי שלא נתן לי מנוחה זאת העובדה שאין לי זיכרון מוחשי מאדווארד. פיסה מהבן-אדם המדהים הזה.

למזלי, הבנתי שעתיד להתקיים אירוע שבו ימכרו את כל חפציו והונו של אדווארד. זה דבר כזה שהמדינה מארגנת כאשר בן-אדם ערירי מת ואין מי ששירש את כל מה שהשאיר אחריו.

כשהגעתי למקום ראיתי את כל המכוניות, ציורי אומנות, מוצרי חשמל וכו' שהיו בבעלותו של אדווארד, ועכשיו מוצעים למכירה.

משום מה, הכרוז התחיל את המכירה עם תמונה של אדווארד, למעשה, תמונה נדירה של אדווארד - כי הוא חייך בה.

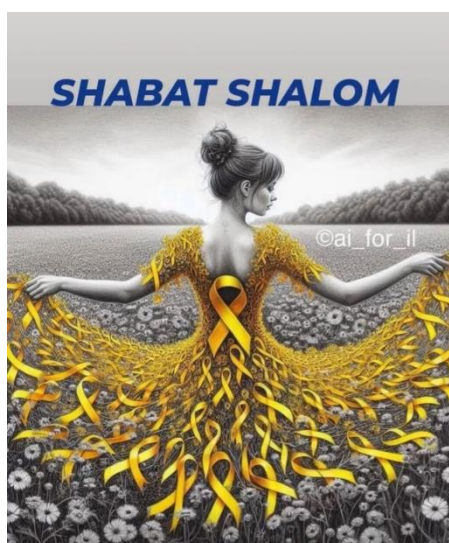
הייתה שתיקה מביכה בקהל, אף-אחד לא הרים את היד, אף-אחד לא חשב אפילו על לקנות את התמונה הזו.

אמרתי לעצמי בראש "זה בדיוק הזיכרון שאני רוצה מאדווארד!" והצעתי חמישים ש"ח.

באופן לא מפתיע, אף-אחד לא השווה את ההצעה שלי או העפיל עליה. זכיתי בזיכרון שרציתי.

כשהכרוז הגיש לסדרן את התמונה, הבחנתי שכתוב עליה משהו בצבע אדום בוהק. צעקתי כמו משוגע: "היי! היי! כתוב שם משהו!", הכרוז שם לב למהומה שיצרתי וביקש מהסדרן את התמונה בחזרה. הוא קרא בלב את הכתוב, ואז הקריא בקול: "לבן-אדם שבחר להנציח את זכרוני - לך אני מוריש את כל הוני. על החתום, אדווארד שוורצמן." שוב הייתה שתיקה בקהל, אך לא שתיקה מביכה, אלא שתיקה של פספוס. הייתי בהלם, חשבתי לעצמי "מה לעזאזל?!". כשנכנסתי לראשונה לבית של אדווארד, חיטטתי קצת במגירות ובארונות, באחת המגירות מצאתי מכתב שחיכה למישהו, במכתב היה כתוב: "בני, הייתה לי תחושה שמבין כולם, דווקא אתה הוא זה שתקנה את התמונה. והאמת? אני שמח שכך קרה. השנתיים האלו איתך היו רגעי אושר קטנים שגרמו ללב שלי לרקוד משמחה. היה לי שווה לסבול 94 שנים, רק בשביל לבלות בחברתך את השנתיים האלה. אתה אולי לא ראית זאת, אבל בשנתיים האלו החיוך גר לי בפנים, ולא העצב. אתה הצלחת לגרש את הבדידות מהחיים שלי, וזה המון בשביל אחד כמוני. אתה גרמת לי לישון עם חיוך. אפילו ביום האחרון שלי בעולם. בזכותך אני נקברתי כבן-אדם שמח, ולא כבן-אדם עצוב. זה המעט שאוכל לעשות עבורך. שיהיו לך חיים טובים, בני." כשסיימתי לקרוא את המילים של אדווארד, העיניים שלי בכו מעצמן. כמו בפעם הראשונה שנפגשנו. קפצו לי לראש הרבה שאלות של: "מה אם?" "מה אם לא הייתי קונה את התמונה?", "מה אם הייתי מתעלם מהבכי שלו?" "מה אם לא הייתי נכנס אליו הביתה?".

לפעמים דבר קטן שאנחנו עושים ולוקחים אותו כמובן מאיליו - הוא עולם ומלואו בשביל מישהו אחר.

322 ימים